

какъ гниехме въ затвора, оковани като разбойници и убийци?!“ Това не се търпи, дѣдо Стефане, и не се забравя!

Той пакъ се огъна въ намѣтката си, безъ сбогомъ излѣзе отъ дюкянчето и мълкомъ изчезна въ тъмнитѣ улици...

Следъ три дни дванадесетъ юнака, добре облѣчени и въоръжени, бродѣха изъ дебритѣ на Странджа.

Водѣше ги Сава Поповичъ, или както по-сетне се прекръсти — Георги Раковски.

Това бѣше презъ месецъ юлий 1854 година.

Свѣтлозаръ Димитровъ

ГЕОРГИ С. РАКОВСКИ

Раковски, Раковски, о име свещено
на цѣлия български храбъръ народъ,
на знамето цвѣтно, високо развѣно,
на малки, голѣми подъ родния сводъ!

Духътъ ти желѣзенъ витай надъ земята,
а обичъ къмъ нея у всички пламти,
и сякашъ се носи навредъ изъ страната
бунтовната пѣсень, която пѣ ти!

Преброди България: съ мечъ и съсъ слсво
събуди въ народа съзнание, мощь:
да прѣсне тъмата, да скжса окови,
и день да настане следъ черната ноць!

Ти бѣше катъ буря развихренъ и силенъ,
и слънце пламтяще за бедния робъ,
на всички злочести ти бѣше закрила,
и Богъ, и утѣха — отъ люлка до гробъ!

Дѣлото ти чудно въ сърдцата живѣе,
и твоята пѣсень въ Балкана кѣнти,
че за свободата, която днесъ грѣе,
съ усмивка отдаде живота си ти!

Ненчо Савовъ

